

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 12	15. Juni 1913	62. Aargang

Maagemonumentet.

Et Nutids-Mirakel.

I det kjøbenhavnske Dagblad „Social-Demokraten" for den 30. Oktbr. 1912 fandtes følgende Notits:

„Maagerne og Mormonerne. I Mormonernes By, Saltsøstaden i Utah, vil der i en nær Fremtid blive afsløret et mærkeligt Monument. Det bestaar af en uhyre Maage, udhugget i hvidt Marmor og anbragt paa Toppen af en 10 Meter høj Granitsøjle.

Naar Maagen nyder den Ære, skyldes det den Omstændighed, at en stor Flok af disse kjønne Fugle en Gang, da Mormonstaden var bleven anlagt, frelste Staden fra Hungersnød ved at udrydde en vældig Græshoppesværm, som angreb Mormonernes i Forvejen meget sparsomme Høst.

Siden da er Maagen Mormonernes hellige Fugl og behandles med samme Pietet som Storken herhjemme."

Det nævnte Monument er nu saa nær sin Fuldendelse, at det vil blive afsløret paa Pioneerdagen den 24. Juli i Aar. Det bliver opstillet paa Tempelpladsen foran „Assembly Hall", saaledes at det strax tildrager sig Opmærksomheden, saa saare man kommer indenfor Porten til denne Plads. Monumentet er modelleret af Mahonri M. Young, en Sønnesøn af Præsident Brigham Young, som førte Pionererne til Utah og grundlagde denne blomstrende Stat. Dets Opførelse vil koste henved 140,000 Kr.

Da Kunstneren for ca. tre Aar siden havde Modellen færdig og foreviste den, fremkom der i »Young Womans Journal« en Artikel af Præs. B. H. Roberts, hvori han ikke alene med gribende Ord skildrede de første Nybyggeres fortvivlede Kamp mod Græshoppe-sværmene og Maagernes himmelsendte Hjælp, men ogsaa gav en udførlig Beskrivelse af selve Monumentet. Denne Artikel gjengive vi her i Oversættelse.

Fordi en Hun-Ulv gav de to Tvillingbrødre — Roms Grundlæggere — Die, da de nyfødte og hjælpeløse udsattes i Skoven, blev Hun-Ulven hædret i Roms Historie og fik Plads iblandt Statuerne, der smykkede Kapitolenm. Fordi Gjæs ved deres Gnæggen vækkede den romerske Vagt tidligt nok til at tilbageslaa et natligt Angreb under et af de første galliske Plyndringstog og derved frelste Staden, bleve Gjæs til Trods for deres mindre skjønne Udseende, og uagtet de almindeligvis anses for Symbolet paa Dumhed og Enfoldighed, dobbelt hellige for Romerne — først og fremmest fordi de vare Junos favoriserede Fugl, og dernæst fordi de ved denne Lejlighed frelste Staden.

Utahs Historie indeholder en Begivenhed, langt smukkere end nogen af disse. Den fandt Sted paa et ligesaa kritisk Tidspunkt i dets Historie, og den tilhører ikke Sagnets Verden, men er et bevisligt Faktum, nemlig Maage-Episoden i de første Aar af vort Nybyggerliv. Det var i Foraaret 1848. Efter Ankomsten af de første Pionerer i 1847 fulgte et Antal Kompagnier, som bragte Saltsødalens Befolkning op til 1600 Personer, og mange flere Kompagnier vare paa Vejen over Sletterne vest for Missouri. Fire Hundrede og tre og tyve Huse vare blevne opførte; over fem Tusinde Akres Land var pløjet, og otte Hundrede og fem og halvfjerds Akres Vinter-Hvede var saaet. Foraaret kom tidligt, og Hveden begyndte snart at vise sine første spæde Blade, hvilket var et velsignet Syn for de arbejdsomme Farmeres Øjne. Denne Plantning var dog et Experiment, men det lovede godt. Dersom denne Sæd blev moden, vilde Pionererne kunne skaffe sig Føde fra Dalens egen Jord, før det medbragte Forraad var fortæret. — Der vilde være Brød i Israel for det kommende Aar. Dersom det slog fejl — hvad andet ventede dem da end frygtelig Elendighed? Tusinde Mile fjernede fra Steder, hvor Fødevarer kunde skaffes; Tusinde Mile fjernede fra opdyrket Land og Civilisation; og der var ingen Medfølelse for vore Pionerer i de vestlige Grændsestater, som kunde lede til særlige Anstrengelser for at hjælpe dem i Tilfælde af Hungersnød. Deres egne Transportmidler vare upraktiske og aldeles utilstrækkelige til, at de kunde gaa over Sletterne efter Fødevarer. Fisk og Vildt? Ganske ubetydeligt og utilstrækkeligt til at forsyne Dalens Beboere med Føde, langt mindre de mange, som vare paa Vejen. Derfor maatte denne saa tidligt spirende Hvede ikke slaa fejl.

Saaledes tænkte sikkert disse Pionerer. Marts gik, ogsaa April. Maj kommer, og den rige, for første Gang opdyrkede Jord giver ved Hjælp af kunstig Vanding Hvedeplanten en stærk og kraftig Vækst. Dens Farve er god. Nybyggerfarmeren ser, at den buskes godt, at Høsten vil blive god, forudsat at tidlig og sen Frost undgaas; thi Tørke frygtes ikke, takket være den gode Ide at vande Markerne. Men før Maj Maaned er ude, viser en uventet Fjende sig fra en ligesaa uventet Kant. Tusinder af grimme, sorte Insekter komme anstigende fra de omliggende Højder og angribe Hvedemarkerne. De fortære alt grønt paa deres Vej. Deres Appetit synes ikke at kunne tilfredsstilles. De æde og fortære Dag og Nat, og Markerne ere bare og brune, naar de forlade dem. Der synes ikke at være nogen Ende paa deres Antal. De kunne ikke flyve. Deres eneste Maade at bevæge sig paa er ved smaa, kluntede Hop af knapt en Fods Længde, hvorfor det er saa vanskeligt at faa dem ud, naar de først ere i Marken. Og de kom i Millioner, og deres Antal forøgedes daglig. Man gravede Huller, og i en Kreds af en tyve Fods Diameter bleve Insekterne af Kvinder og Børn drevne ned i Hullerne og begravede; hele Skjæpper ad Gangen, men hvad hjalp det? Deres Antal syntes ikke at formindskes. Mændene pløjede Grøfter om Hvedemarkerne, sendte Vandet igjennem dem og dreve de sorte Skadedyr ud i det rindende Vand, som bar dem væk fra Markerne og dræbte dem i Titusindevis — Alt til liden eller ingen Nytte. Der syntes stadig at være lige mange, og flere strømmede daglig til. Man prøvede Ild, men med samme Resultat. Al menneskelig Kløgt og Arbejde var forgjæves. Man kunde ligesaa godt prøve at feje Havets rejsende Flod tilbage med en Kost som overvinde denne myldrende Pest ved noget af de Midler, man forsøgte. Disse en eller halvanden Tomme lange Insekter vare ubetydelige enkeltvis, men forfærdelige i millionvis. Siden Ægyptens Græshoppeplage har der ikke været noget lignende. Umuligheden af at ødelægge disse Insekter og stoppe Plagen betød Hungersnød for Saltsødalens første Nybyggere. Det betød Sult og Nød for de Kompagnier af Kvinder og Børn, som vare paa Vej over Sletterne. Intet Under, at de bleve bedrøvede og nedstemte. De saa' paa hverandre i hjælpeløs Fortvivlelse. De vare overvundne. Det er svært for Mænd i deres Manddoms fulde Kraft at gjøre en saadan Indrømmelse, især naar Sejrherren er en saa ubetydelig Skabning, hvis eneste Styrke er dens store Antal. Imedens vedbleve de ubarmhjertige og umættelige Fjender deres uophørlige Fortæren og Ødelæggelse. Hvedemarkernes brune Pletter bleve større. Snart vilde Alt være bart og brunt, og Haabet om Føde og Liv vilde forsvinde med de nylig saa grønne Marker.

Da skete Miraklet! Jeg siger dette med fuldt Overlæg, og jeg hører dog til det tyvende Aarhundrede. Et Mirakel, hvad Mennesket almindeligvis forstaar ved et Mirakel, skete. „Vi tro ikke paa Mirakler nu," siger

Nutidsmennesket, „vi forklare dem." Godt! Forklar saa dette: Der hørtes det skarpe, halvt Hvin og halvt klagende Skrig af nogle Maager, fredsende over Nybyggernes Hvedemarker. Snart dale de ned; de sætte sig og begynde at opsluge Insekterne. Der kommer flere — Tusinder af dem — ovre fra Søen. Deres Vingers øvre Fjer have en fin, bleggraa Farve, og nogle af Haandsvingfjerene ere mærkede med sort, ellers ere de kridhvide. Og som de dale ned paa de nye Hvedemarker, strække sig, lade deres Vinger falde og begynde at sluge de graadige Insekter, tvivler jeg ikke om, at de for de fortvivlede Pionerer synes at være hvide, bevingede Frelsens Engle. De vare utrættelige i deres ødelæggende — nej, deres frelsende Arbejde. Naar de havde fyldt sig, gik de til Vandet, drak, kastede op og gik tilbage for at fortsætte deres Værk, og saaledes bleve de ved Dag efter Dag, indtil Plagen var standset, og Pionererne kunde bjerge en temmelig god Høst det Aar.

For Utahs første Beboere, der tænkte paa og talte mere om denne Begivenhed, end vi gjøre, var Maagen hellig. Jeg har ikke nu Tid til at skaffe Beviser tilveje, men jeg har det Indtryk, at Maagen i Utahs første Dage som Territorium blev beskyttet gjennem Lovgivningen, og det vil blive mig en Skuffelse, hvis det skulde vise sig ikke at være Tilfældet. Vor Utah-Maage burde fredes, om ikke gjennem Statens Love, saa dog i Befolkningens Erindring om den frelsende Hjælp, den bragte Grundlæggerne af vort Samfund paa et saa kritisk Tidspunkt i deres Liv.

(Utahs lovgivende Forsamling har ved en meget streng og overalt i Staten gjældende Lov beskyttet denne Fugl — de første Nybyggeres bedste Ven. — Den er dog ikke fredet alene ved Lov, men ogsaa, og det er det vigtigste, i Folkets Bevidsthed; thi ethvert Barn i Staten kjender Historien om, hvorledes Maagen frelste deres Fædre fra Hungersnøden paa et kritisk Tidspunkt. Red.)

Saaledes er Historien — Sandheden — Miraklet! Og nu kommer en Utah-Billedhugger, selv en Efterkommer af disse Pionerer, af selve Lederen af dem, og foreslaar at mindes denne Begivenhed i vor Nybyggerhistorie ved Opførelsen af et Maage-Mindesmærke. Paa en rummelig med Stentrin forsynet Grundflade og et højt, firkantet Fodstykke rejser sig en femten Fod høj, smuk korinthisk Søjle med en Kugle af Granit paa Toppen, hvorpaa en Flok Maager er i Færd med at sætte sig, hvilket er et smukt Syn i sig selv, og Hr. Young har fremstillet det forbausende naturtro. Søjlens Kapitæl er formet af Kornneg i Stedet for det Løvværk, hvoraf Kapitælet paa de gamle korinthiske Søjler bestod. Paa hvert Hjørne er en flyvende Maage, hvis udspilede Vinger møde hinanden og omslutte Kornnegene, antydende Beskyttelse.

Paa de tre Sider af Fodstykket er Resten af denne Begivenhed fortalt i Basrelief. Den første Tavle fremstiller Pionerernes Ankomst og første Arbejde. I Forgrunden tilvenstre, foran de knudrede Wasatch

Bjerge, pløjer en Mand med et Spand Stude den haarde Jord, efterfulgt af Sædemanden. I Baggrunden ses det halvfærdige Blokhus og tilvenstre den hjemvendende ridende Vagt. Tilhøjre i Forgrunden i den overdækkede Vogn, deres eneste Hjem, tilberede Kvinderne det tarvelige Maaltid; en lille Fyr bærer Brænde, medens en Indianer sidder i en ledig, men karakteristisk Stilling, betragtende al denne Virksomhed, der vil forandre hans Land fra Ørkenensomhed og Ukultur til et civiliseret Samfund.

Den anden Tavle fortæller om Insekternes truende Ødelæggelsesværk. Toppen af et Bjerg og et Glimt af den rolige, fjerne Sø kan ses. Farmerens Kamp med den ødelæggende Pest er opgivet — han har udtømt al sin Energi og Kraft i denne Kamp. Han er overvunden — du kan se det paa den Maade, han haabløst synker til Jorden, paa hans bøjede Hoved og nedhængende Arme, fra hvilke Spaden er falden. Fortvivlelsen har grebet ham og griner ham imøde. Men med Kvinden paa denne Tavle er det anderledes. Hun holder et Barn ved Haanden; gjennem det føler hun Pulsslaget af Fremtidens Krav — Livet, som skal komme. Underligt, at Kvinden er forlenet med en saa overlegen Styrke i Modgangens sværeste Timer. Hvor Mandens Styrke, Mod og Kamp ender, bliver Kvindens Tro, Haab og Tillid forlenet med nyt Liv. Hendes Natur synes at være i Stand til at gjøre denne selvmodsigende og dog rigtige Ting: at haabe imod Haab og bede, til hun bliver bønhørt. Saaledes denne Kvinde. Hun er ogsaa arbejdsslidt, og der er noget uendeligt rørende i hendes Legemes Træthed, medens hendes Hoved er løftet, løftet op til den indtil nu saa ubarmhjertige Himmelhvælving. Men nu fyldes denne af de kommende Flokke af Maager. Betragter hun deres Komme med ligegyldig Nysgjerrighed eller uklar Undren? Eller kan hendes Sjæl i det sælsomme Maageskrig høre Guds Svar paa hendes Raab om Hjælp? Det var Guds Svar, disse Maager, hvilket de snart beviste.

Den tredie Tavle fremstiller Pionerernes første Høst. I Baggrunden ses Ensign Peak, og i Midten staar Blokhuset færdigt. I Forgrunden høstes det gyldne Korn, et Arbejde, som baade Mænd og Kvinder med Glæde tage Del i. Tilhøjre ses en halvt knælende Moder, trykkende til sit Bryst et lille Barn, som „paa Hjertet og fra Hjertet" faar sin Næring, og ved hendes Knæ lege to andre Børn i lykkelig, barnlig Ukjendskab til Livets Møje og Bekymringer. O, et herligt Billede af Liv og Glæde!

Den fjerde Tavle er bestemt til at indeholde Mindesmærkets Navn eller Titel. Lad os haabe, at den bliver simpel og ikke fortællende — Billedhuggerens Arbejde udtrykker det Hele og fortæller det godt og tydeligt. For megen Forklaring vilde skjæmme det. Noget lignende som det følgende vilde være tilstrækkeligt:

SEAGULL MONUMENT ERECTED IN GRATEFUL REMEMBRANCE OF THE MERCY OF GOD TO THE MORMON PIONEERS

Ja, lad os eje det. Befrielsen, som sendtes i det Naadens Aar 1848 til Utahs Pionerer, var dit Værk, o Gud, du, de Hjælpeløses Hjælper, som med din mægtige Kraft bistaar Mennesket i dets Arbejde og Virken, naar dets egen Styrke ikke slaar til. Paa hvilken anden Maade skulle vi ære dig for din store Omsorg for Menneskene end ved Erkjendelsen af den, ved at erindre den, tale om den til vore Børn og Børnebørn, gjennem kommende Slægter?

Uagtet Maagerne kom langt borte fra og ødelagde Ødelæggerne, saa var det din Stemme, o Herre, som kaldte dem; de udførte kun din Befaling — Frigjørelsen var fra dig og ved dig. Og selv om dette Mindesmærkes symbolske Figurer kun fremstille Maaden og Midlerne, du benyttede, saa staar bagved disse i vor Bevidsthed det evige og almægtige Forsyn.

Om Fortræffeligheden af Hr. Youngs Arbejde som Kunstværk betragtet kan jeg ikke tale med Autoritet. Jeg er ikke Kunstkjender, særlig ikke med Hensyn til Billedhuggerkunst. Men Hovedindtrykket, Præget og Grupperingen af de Symboler, som ere benyttede til at fortælle Begivenheden og udtrykke Kunstnerens Tanke — de ere smukke, fine og fyldestgjørende.

Skulle vi ikke have dette Mindesmærke opført og have det snart? Skulle vi have det, før alle de, som vare Vidne til Miraklet, have passeret det store Grændseskjel mellem Tiden og Evigheden? Lad dem, som afsløre og indvi dette Mindesmærke, være i Stand til at sige: „Af dem, som vare Vidner til denne Befrielse, ere Mange i Live endnu paa denne Dag."

(Nu faa vi altsaa dette Mindesmærke, der vil staa som et Vidnesbyrd for Efterverdenen om Guds Godhed mod sit Folk og dets Taknemlighed til ham for hans Beskyttelse.)

— Dersom du vil tjene Gud og være virkelig religiøs, da læg dig ikke ned i Støvet i slavisk Underdanighed, men lær at vandre med Gud; lær at handle og virke i Harmoni med den guddommelige Villie; udfør hver Dag Noget, som paa en haandgribelig Maade vil gavne, glæde og opmuntre Enhver, du møder paa din Vej.

— Du kan ikke tage Sandheden bort fra en stærk Villie ved blot at erklære, at noget andet er Sandhed.

Kjend dig selv.

Det, der gjælder, er ikke det, Folk sige om dig, men det, du virkelig er. Det eneste Menneske i Verden, som du skal stræbe at gjøre tilpas og tilfredsstille, er dig selv. Kun du kjender dig. Andre Mennesker kjende dit Udseende, din Gjøren og Laden, men du selv alene kjender dine Hensigter, Tanker og Ønsker.

Er du tilfreds med dig selv? Det er din egen Skyld, hvis du ikke er det. Er du overbevist om, og føler du, at du gjør det bedste, du kan, at du benytter din Tid paa bedste Maade? Er du sikker paa, at din Opførsel imod din Familie, dine Venner, dine Naboer og din Arbejdsgiver er saa god, som den kan være?

Se dig selv lige i Ansigtet hver Morgen, se i Sjælens Spejl. Spørg dig selv, om det, der saarer dig, er det, Folk sige om dig, eller det, du er. Undersøg din egen Handlemaade i alle Retninger.

Sæt dig selv i din Næstes Sted og prøv at se dine Handlinger med hans Øjne. Indbild dig, at du i Stedet for dig selv er din Arbejdsgiver. Besvar ærligt det Spørgsmaal, om han, dersom han vidste ligesaa meget om dig som du selv, vilde afskedige dig eller lægge paa din Løn. Dersom du gjør dette samvittighedsfuldt, vil du udføre mange Ting anderledes end nu.

Husk ogsaa paa dette: Andre Menneskers Mening om dig er for en stor Del bygget paa din egen Mening om dig selv. Har du Selvagtelse? Andre Mennesker ville agte dig. Er du sanddru? Verden vil tro dig. Er du ærlig? Alle ville stole paa dig.

Vej dig selv ofte. Vej dig selv nøjagtigt. Vær sikker paa, at din egen Mening om dig selv er berettiget. Vær tilfreds med dig selv!

»American Magazine«.

— Gjennemsnitsmennesket raaber paa bedre Lejligheder, medens Sagen er, at han er omgivet af bedre Lejligheder paa alle Sider, men har ikke sat sig i Stand til at benytte nogen af dem.

— Den, som ikke kan tilgive Andre, nedbryder den Bro, over hvilken han selv maa passere, thi Enhver behøver at blive tilgivet.

— Slette Mennesker ere aldrig fuldstændig lykkelige, selv om de ere i Besiddelse af Alt, hvad denne Verden kan give dem; gode Mennesker ere aldrig fuldstændig ulykkelige, om de end berøves Alt, hvad denne Verden kan fratage dem.

— Det er ikke det Uhr, som dikker højest, der gaar rigtigst.

— Ligesom usund Luft er skadelig for Sundheden, saaledes er daarligt Selskab skadelig for vort Rygte.

Søndag den 15. Juni 1913.

Mormons Bogs Indflydelse.

Nogle interessante Breve.

Parkersburg, W. Va., 23. Jan. 1913.

Til Nordstaternes Mission, Chicago.

Mine Herrer!

De følgende Breve indeholde saa kraftige Vidnesbyrd om Mormons Bogs Guddommelighed og dens Betydning og Indflydelse som et Middel til at bringe Menneskene tilbage til Gud, at jeg ikke kan undlade at sende disse Breve til Dem i Haab om, at Brevskriverne ikke ville have noget imod, at vi lade vore Venner tage Del i den Glæde, som deres Korrespondance har bragt os.

Det første Brev er fra en Herre i West-Virginia. Han er Bibelstudent, men ikke Medlem af vor Kirke. Efter at have læst Mormons Bog bærer han Vidnesbyrd om Sandheden af dens Lærdomme og dens aandelige Overensstemmelse med Bibelen. Han sender Ordre paa et Expl. af den nye Udgave i større Format, som han vil indsætte i sit Bibliothek. Det næste Brev er adresseret til Ældste John S. Smith, Sekretær for Nordstaternes Mission, og er fra en dannet ung Skolelærer i Illinois, som fra en Tilstand af Mørke og Tvivl er bleven bragt tilbage til Troen paa Jesus Kristus.

„For kort Tid siden fandt jeg tilfældig i det offentlige Bibliothek et Exemplar af Mormons Bog. Jeg har altid været nysgjerrig efter at læse den Bog og tog den derfor hjem med mig. Jeg maa tilstaa, at jeg blev en Del overrasket ved at se dens Størrelse og dens Indholds nøje Overensstemmelse med Bibelens Lærdomme. Jeg havde ventet noget ganske andet.

Jeg ønsker at have et Exemplar af denne Bog i mit Bibliothek og beder Dem lade mig vide Priserne..... Lad mig ogsaa vide, om de, der anse denne Bog for at være inspireret, have gjort noget for at godtgjøre Rigtigheden af dens historiske Beretninger gjennem en Undersøgelse af Ruiner, Gravhøje og lignende i forskjellige Dele af Landet. I bekræftende Fald, er der udgivet noget paa Tryk, der omtaler dette?

Denne Bog har været meget interessant Læsning for mig, og hvad der end kan siges om dens historiske Afsnit, saa ere dens aandelige Lærdomme i det mindste gode og sunde og synes ikke at indeholde noget i aandelig Henseende, som Enhver, der tror paa Bibelen, ikke kan antage.

Jeg har studeret Bibelen i mange Aar og tror fuldt og fast paa Jødernes Indsamling til Palæstina. Jeg har ogsaa i længere Tid søgt efter en Forklaring angaaende de amerikanske Urindbyggeres Oprindelse, da det jo er en almindelig antaget Kjendsgjerning, at Menneskeslægtens Vugge stod i Asien. Disse Meddelelser ville maaske forklare Grunden til, at jeg er interesseret i Mormons Bog.

Jeg haaber, at De vil undskylde Længden af dette Brev. Jeg kan forsikre Dem, at det ikke var min Hensigt at skrive saa meget, da jeg begyndte. Alle Oplysninger, som De kan give mig med Hensyn til ovenomtalte Bøger, ville blive taknemligt modtagne af Deres

Med Agtelse
(Navnet.)

Ældste John S. Smith, Chicago.

Kjære Br. Smith!

Deres Brev med Daabsattesten er modtaget. Det er mig en stor Glæde at være i Besiddelse af denne Attest, da den er et Bevis til Verden om, at jeg er et Medlem af Kirken, men jeg føler, at min Fader har givet mig en større Gave gjennem sin Aand, der leder mig til en Forstaaelse af Sandheden og til at vandre paa Dydens og Pligtens Sti.

Jeg har altid overholdt de moralske Love i større Udstrækning end Menneskene gjennemsnitlig, baade af Hensyn til mit Helbred og for at være en Leder og et Exempel for de Børn, som have været mig anbetroede i de offentlige Skoler, men i religiøs Henseende har jeg længe været en tvivlende Thomas. Dette har altid været mig en Kilde til Ængstelse, og af den Grund læste og studerede jeg Bibelen, mange af Reformatorernes Værker lige fra Morten Luther til Mary Baker Eddy, saavel som Bøger skrevne af Ingersoll, Thomas Payne og Elbert Hubbard. Jo mere jeg læste, des mere indvikledes jeg i Tvivlens Traade, og da det ikke var muligt for mig at komme til en Forstaaelse, jagde jeg til mig selv, at jeg ikke mere vilde beskjæftige mig med den Slags Ting, men prøve paa at leve et godt, moralsk Liv og saa som det store Flertal tage Følgerne i den næste Tilværelse, af hvad Natur de end maatte blive.

Saaledes vare mine Tanker, indtil jeg en Aften sidste August tilfældigt overværede et Friluftsmøde af Sidste-Dages Hellige paa Gaden i Bloomington. Medens jeg lyttede, kom jeg til at huske paa en Bog, som en Mormonældste en Gang havde givet mig, medens jeg var Dreng. Jeg læste den Gang Bogen med den Forstand, jeg da havde, men den var for længe siden bleven borte for mig og dens Indhold glemt. Paa Vejen hjem fra dette Møde tænkte jeg meget paa, hvad jeg havde hørt,

og jeg besluttede, at jeg igjen vilde læse denne Bog. Jeg opspurgte, hvor Ældsterne boede, og da jeg havde fundet dem, kjøbte jeg en anden Mormons Bog tilligemed Pagtens Bog, den kostelige Perle og Kirkens Historie. Jeg blev snart meget interesseret, og mangfoldige Aftener var jeg fordybet i disse Bøger til langt ud paa Natten. Jeg læste dem baade en og flere Gange, og da jeg var færdig, var jeg tilfreds. Jeg vidste, at det, jeg havde læst, var sandt, og jeg forundrede mig over, at jeg saa længe havde gaaet i Blinde. Jeg vidste, at hverken nogen Mand eller nogen Samling af Mænd kunde have frembragt og sammensat et saa vidunderligt Religionssystem, uden at Gud havde været med dem, og den Kjendsgjerning, at det i alle disse Aar havde levet og var gaaet fremad med hele Verden imod sig, var et yderligere Bevis paa, at det var Sandhed. De videnskabelige Opdagelser paa det amerikanske Fastland siden Mormons Bogs Fremkomst ere tilstrækkelige. Jeg behøver ikke noget større Bevis for Bogens Ægthed. Jordens Sten burde saa selv de Blinde til at se, at Bogen er sand.

Mange af de Ting, som jeg længe havde næret Tvivl om, bleve nu saa tydelige for mig, at jeg ikke længere tvivlede om Kristi Guddommelighed. Med mit Sind opfyldt af denne store Sandhed og Vejen vist mig af ham, var jeg inderlig glad for Lejligheden til at adlyde Evangeliets Ordinancer. Den Kjendsgjerning, at jeg havde hørt og læst de mest foragtelige Historier om Folket i Utah, skulde ikke hindre mig i at annamme Jesu Kristi Evangelium. Der er mange Ting, jeg ikke forstaar, men det har kun lidt at sige, thi gjennem Mormons Bog veed jeg, at Bibelen er sand, og at min Forløser lever. Enhver, der vil studere denne Bog, som jeg har gjort, og være ærlig imod sig selv, vil tro." »Liahona«.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældsterne James Hansen fra Aalborg og Hilbert K. Andersen fra Trondhjems Konference ere løste fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien. De forlode Liverpool den 14. Juni med Dampskibet „Tunisian".

Præsident Benson besøger Skandinavien. Ældste E. Taft Benson, midlertidig Præsident over den europæiske Mission, ankom til Aarhus den 6. Juni og besøger nu, i Forening med Præs. Martin Christophersen, de forskjellige Konferencer i Missionen. De ville være i Kristiania den 15. Juni, i Trondhjem den 17. og 18. og i Narvik den 19. Juni. Derfra gaa de til Sverige, og efter at Præs. Benson har besøgt Konferencerne der, kommer han til Kjøbenhavn den 28. Juni og overværer her Grenskonferencen den 29. Juni.

Foraarskonferencen i Bergen.

Fredag Aften den 2. Maj Kl. 8,30 afholdtes Ungdomsforeningens Konference. Mødet aabnedes med Salmen: „Led os frem, o Gud, vor Fader", Bøn af Ældste Peter H. Jensen, hvorefter Salmen: „Zions Kæmper rusted' ere". Gode Rapporter aflagdes af Repræsentanter fra de forskjellige Foreninger, hvorefter Bergens Ungdomsforening udførte et kort, interessant Program.

Missionspræsident Martin Christophersen udtalte sin Tilfredshed med Tilstanden og den Fremgang, der var gjort, og ønskede, at Alle vilde fortsætte med Nidkjærhed. Mødet sluttede med Salmen: „Brødre, tør vi ihukomme". Taksigelse af Ældste Wyman Nielsen.

Lørdag Aften den 3. Maj Kl. 8,30 begyndte den egentlige Konference. Mødet aabnedes med Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde". Bøn af Ældste Alfred Denstad, hvorefter Salmen: „Som Staden, der paa Bjerget staar". Konferencepræsident Hyrum D. Jensen bød Forsamlingen Velkommen, hvorefter følgende Ældster aflagde deres Rapporter: Wyman Nielsen og James A. Martin fra Flekkefjord, Lyman W. Poulsen, Peter H. Jensen og Lars Larsen fra Stavanger Gren, Norman H. Andersen og Oscar Jeppesen fra Haugesund Gren. Til Slutning blev Salmen: „O, kom du, Zions Konge, kom" afsungen. Taksigelse af Ældste Ezra Jensen. Efter Mødet sang Koret: „Fredens Prins".

Søndag Morgen Kl. 11. Søndagsskolekonference, der aabnedes med Sangen: „Fuld af Gjerning er min Dag". Bøn af Ældste Franklin Madsen, hvorefter Salmen: „Kjærlighed er Lysets Kilde" blev afsungen. Præs. H. D. Jensen bød de Tilstedeværende Velkommen, hvorefter Rapporter aflagdes fra Konferencens Søndagsskoler som følger: Stavanger, Peter H. Jensen; Haugesund, Norman H. Andersen; Aalesund, Ezra Jensen, og Bergen, Sigvard Højen. Bergens Søndagsskole har 3 Børneklasser og 1 theologisk Klasse; der er 57 Voxne og 31 Børn indskrevne, og Skolen har 18 Funktionærer. Til Afvexling sang Skolen: „Jesus, min Frelser kjær". Bergens Søndagsskole udførte derefter et godt og lærerigt Program. Præs. H. D. Jensen udtalte sin Tilfredshed med det udførte Arbejde og den Trofasthed, som Lærere og Elever havde udvist. Præs. M. Christophersen sagde, at han havde lyttet med Interesse til de aflagte Rapporter; han opmuntrede til fortsat Nidkjærhed i Arbejdet og omtalte Søndagsskolearbejdets store Betydning.

Skolen sluttedes med Sangen: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger". Taksigelse af Ældste Ezra Jensen.

Søndag Eftm. Kl. 3. Mødet aabnedes med Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv". Bøn af Ældste Norman H. Andersen, og Salmen: „Er Gud for mig, da træde". Følgende Ældster aflagde dernæst deres Rapporter: Alfred Denstad og Ezra Jensen fra Aalesund Gren; Franklin

Madsen, Sterling D. Madsen og Archie Christensen fra Bergens Gren. Præs. Hyrum D. Jensen aflagde dernæst en samlet Rapport fra hele Konferencen som følger: 13 Ældster have virket i Konferencen i de sidste 6 Maaneder og i den Tid uddelt 43,736 Skrifter, omsat 1600 Bøger, besøgt 19,224 Fremmedes Huse, haft 4019 evangeliske Samtaler, afholdt 378 Møder, døbt 32 og velsignet 12 Børn. Konferencen har et Medlemsantal af 292 Voxne og 109 Børn.

Præs. M. Christophersen omtalte Tilstanden i de forskjellige Konferencer, som han havde besøgt, og udtalte sin Tilfredshed med det Arbejde, der af de faa Missionærer var udført i Bergens Konference. Han foreslog dernæst Kirkens Generalautoriteter, saaledes som de bleve vedtagne ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, samt Missionens Autoriteter som følger: E. Taft Benson som Præsident over den europæiske Mission. Martin Christophersen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Redaktionssekretær og Translatør ved „Skandinaviens Stjerne" og Robert H. Sørensen som Missionssekretær. Hyrum D. Jensen som Præsident over Bergens Konference og Forstander over Bergens Gren med Franklin Madsen som Konferencesekretær. Præs. H. D. Jensen oplæste dernæst Ældsternes Beskikkelser:

Bergens Gren: H. D. Jensen, Forstander, med Franklin Madsen, Archie Christensen og James A. Martin som Medarbejdere. Franklin Madsen som Sangleder, Gudrun Lillevik som Organist og alle Sangkorets Medlemmer.

Aalesund Gren: Wyman Nielsen, Forstander, med Ezra Jensen som Medarbejder.

Stavanger Gren. Alfred Denstad, Forstander, med Sterling D. Madsen og Lars Larsen som Medarbejdere.

Peter H. Jensen og Lyman W. Poulsen bleve løste med Tilladelse til at rejse hjem.

Mødet sluttedes med Salmen: „Jeg veed, at Gud vil høre mig". Taksigelse af Ældste Lyman W. Poulsen.

Søndag Aften Kl. 8. Mødet aabnedes med Salmen: „Almagts Gud". Bøn af Ældste Peter H. Jensen, hvorefter Salmen: „Glade vi os sammen klynge". Præs. H. D. Jensen talte om Nødvendigheden af Tro, Omvendelse og Daab samt Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Koret sang til Afvexling: „Lysets Herlighed".

Præs. M. Christophersen talte om „Daab og Myndighed" og den Forfølgelse, som Sandheden altid er udsat for. Mødet sluttedes med Salmen: „O Herre, lad mig komme frem". Taksigelse af Præs. H. D. Jensen. Efter Mødet sang Koret: „Med en forenet Røst".

Mandag Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde, hvor Ældsterne gave udførlige Rapporter og modtoge mange gode Raad og Opmuntringer.

En selskabelig Sammenkomst afholdtes Tirsdag Aften som en Afslutning paa Konferencen og til Ære for de bortrejsende Missionærer. Et afvexlende Program udførtes, og Forfriskninger serveredes.

Franklin Madsen,
Sekretær.

Joseph Smith, den profetiske Lærer.

Af B. H. Roberts.

(Fortsat.)

Dette „Rum“ — hvad menes der med det? Spørger jeg eder, hvad der er imellem de to Vægge i denne Sal, da ville I give det rigtige Svar: Rum, Udstrækning. Hvad er der udenfor Væggene? Rum. Ingen af Væggene danner altsaa Grændse for Rummet. Lad os gaa lidt længere. Hvad er der mellem os og Solen? Rum, Udstrækning. Hvor meget? Vore Astronomer sige 20,000,000 Mil. Hvad er der paa den anden Side af Solen i en lige Linie fra os? Rum. Hvor meget? Er der 20,000,000 Mil? Ja, dersom de 20,000,000 Mil bleve multiplicerede med 20,000,000, vilde denne Sum ikke udtrykke Rummets Udstrækning i en lige Linie fra os paa den anden Side Solen. Udenfor dette Punkt er der endnu Rum, og man opgiver at maale disse Vidder paa denne Maade. Maalesnoren er for ubetydelig lille — selv om den er 20,000,000 Mil lang! Tag en Lysstraale. I et eneste Sekund vil Lyset gaa otte Gange rundt om Jorden, det vil sige tilbagelægge en Afstand af 40,000 Mil! Der er Fixstjerner, Sole, saa langt borte fra os, sige Astronomerne, at det tager Hundred-Tusinder, ja endog Millioner af Aar for en Lysstraale at naa os fra disse fjerne Sole! Gaa i Tanken ud paa en af disse fjerne Sole og tænk paa denne Afstand og dens Forhold til Rummet paa samme Maade som før med Hensyn til, hvad der var mellem Jorden og Solen og udenfor Solen, og Resultatet bliver det samme. Der er ingen Mulighed for at kunne maale det uendelige. Det er ligegyldigt, hvor lang Maalestokken er, den er dog for lille. Intet Maal, ingen Forestilling kan føre os ud til et Sted, hvor Rummet hører op. Saaledes ogsaa med Tiden. Hvad gik forud for i Dag? I Gaar. Hvad følger efter? I Morgen. Tag et Aarhundrede eller et Millennium, et Tidsrum af Tusinde Aar — hvorfor ikke tage 1,000,000 Aar som en Maalestok for Tiden? Den vil gjøre samme Nytte som „Dagen“, vi lige nu nævnede. Hvad gik der forud for nærværende Periode paa 1,000,000 Aar? En anden Periode paa 1,000,000 saadanne Aar. Hvad følger efter indeværende Periode paa 1,000,000? En anden saadan Periode Saaledes kunne vi vedblive. Lad vor Maalestok bestaa

af nok saa mange Aar, Aarhundreder eller Millennier, Resultatet vil altid blive det samme. Det er igjen et Forsøg paa at maale det uendelige, og den Slutning, vi komme til efter dette Tankeexperiment, er tydeligt udtalt af Ernst Haeckel i en af hans sidste Bøger:

a. „Universets Udstrækning er uendelig og ubegrændset; det er ikke tomt nogen Steder, men allevegne fyldt med Stof."

b. „Tidens Varighed er ligeledes uendelig og ubegrændset; den har ingen Begyndelse og ingen Ende; det er Evigheden."

Dette kan siges at være Videnskabens faste og almindeligt antagne Opfattelse af disse Ting i vore Dage; men saaledes var det langtfra Tilfældet i 1832, da Joseph Smith fremkom med det samme i dette Skriftsted: „Der er mange Riger; thi der er intet Rum, i hvilket der ikke er noget Rige; og der er intet Rige, i hvilket der ikke er Rum."

Lovens Herredømme. „Der er mange Riger... og hvert Rige er givet en Lov, og hver Lov har ogsaa visse Grændser og Betingelser. Alle Væsener, der ikke ere disse Betingelser lydige (leve under Loven), blive ikke retfærdiggjorte."

Dette blev sagt i 1832. Denne Udtalelse erklærer uforbeholdent, at hele dette uendelige Univers er underkastet Lov — at Loven regjerer i hele Rummet, igjennem al Evighed, over alle Riger; men den antyder ogsaa Muligheden af at forbigaa Loven. „Hver Lov har ogsaa visse Grændser og Betingelser!" En dristig Tanke — især for 75 Aar siden; men det er dog let at bevise dens Rigtighed gjennem Menneskenes egne Erfaringer. Den Kraft, ved hvilken Vinden og Havstrømningerne tvinge Gjenstandene til at bevæge sig i samme Retning som de selv, kan overvindes ved Hjælp af en anden Kraft: Dampkraften; Tyngdekraften overvindes af Gasarternes Lethed; Vandets naturlige Egenskab, at søge de laveste Steder, tvinges op af Varmen og Atmosfærens absorberende Evne.

Den Tanke, at Loven selv har Grændser og Betingelser, eller at „Loven selv er underkastet Lov", bliver af Henry Drummond, en af det nittende Aarhundredes store Tænkere, erklæret for at være „en af den nyere Videnskabs mest betydningsfulde Tankeslutninger", og denne Udtalelse fremkom et halvt Aarhundrede efter Joseph Smiths. John Fiske sagde: „For altid at være sikre paa, at vi drage de rette Slutninger, maa vi gjøre selve Tænkningsprocessen til et Led i vort Tankesystem." Dette er blot en Anerkjendelse af Drummonds Mening, at „Love selv ere underkastede Lov", og Joseph Smiths: „Hver Lov har ogsaa visse Grændser og Betingelser". Jeg har allerede peget paa den i dette Skriftsted antydede Mulighed for Overtrædelse af Lov Lov i sig selv er jo en Indrømmelse af, at Uorden er mulig, og at saadanne Tilstande kunne opstaa, som ville skade Individet saavel som

det hele Univers. Vor Profet sagde: „Den, der regjeres ved Lov, bliver ogsaa bevaret ved Lov, og fuldkommet og helliggjort ved samme. Den, som bryder en Lov, og ikke efterkommer Loven, men søger at blive sig selv en Lov og med Forsæt fremturer i Synd, og ganske forbliver i Synd, kan ikke blive helliggjort ved Lov, ej heller ved Naade, Ret eller Dom.“ Af alt dette maa man drage den Slutning, at det Onde er Loven underkastet ligesaa vel som det Gode, det vil sige, at det kan ikke vedblive at være ondt og dog bære det Godes Frugter. Vor Profet lærer altsaa, at hele det uendelige Univers igjennem al Evighed har været, er og vil vedblive at være underkastet Loven, men at „hver Lov har visse Grændser og Betingelser“.

De evige Omskiftelser og deres Formaal. Med Hensyn til Omdannelser og Forandringer i dette uendelige Univers fremsætter Profeten følgende Udtalelser som kommende fra Gud:

„Jeg har skabt utallige Verdener . . . Mange Verdener ere forgangne formedelst min Magts Ord, og der er ogsaa mange, som nu staa, og de ere utallige for Mennesket... Himlene ere mange, og de kunne ikke tælles for Mennesker... og ligesom een Jord skal forgaa tilligemed dens Himle, saa skal en anden fremkomme, og der er ingen Ende paa mine Gjerninger, ej heller paa mine Ord.“

Disse Skriftsteder tyde paa ustandselig Bevægelse og Forandring i dette uendelige Verdensrum. Udtrykket „ligesom een Jord skal forgaa tilligemed dens Himle, saa skal en anden fremkomme“ er i Overensstemmelse saavel med den moderne Videnskabs Meninger om Verdeners og Verdenssystemers Opstaaen og Tilintetgjorelse som med følgende Udtalelse af en fremragende Videnskabsmand: „Stoffet er allevegne tilstede og altid i uafbrudt Bevægelse og Omvexling; ingen Steder er der fuldkommen Hvile eller Ubevægelighed; alligevel bliver dette uendelige Kvantum Stof og den stadig omdannede Kraft aldrig formindsket eller forøget.“ Jeg maa nu i Forbigaaende bede Dem om at modtage en i Hast fremsat Slutning, vedrørende Formaalet med disse Forandringer, som altid finde Sted i Universet. Den er bygget paa vor Profets Lærdomme, men uden her at nævne disse Citater vil jeg sige, at Formaalet med Bevægelserne i Universet, med Verdeners og Verdenssystemers Dannelse og Undergang er at lede, udvikle og forøge de udødelige Intelligensers Kraft, Magt og Herlighed. Dette er Kjærnepunktet i Josephs Smiths Filosofi.

Det Gode og det Onde. Angaaende Godt og Ondt sagde vor Profet: „Det er nødvendigt, at der skal være en Modsætning i alle Ting, ellers kunde Retfærdighed ikke finde Sted, ej heller Ugudelighed, hverken Hellighed eller Elendighed, hverken Godt eller Ondt. Og alle Ting maatte følgelig være en Sammenblanding i Et.“

(Fortsættes.)

Missionærernes Rapport for Maj 1913.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
John F. Petersen.	Aalborg	9	2129	48	987	223	67	4	1	1
Peter H. Sørensen	Aarhus	16	9689	179	4610	372	101	2	4	5
N. L. Hansen	Kjøbenhavn	15	13133	446	6413	239	88	5*)	6	
C. M. Nielsen	Kristiania	15	9549	144	2786	600	121	4	2	1
Hyrum D. Jensen	Bergen	11	5089	160	2681	430	157	1		
Jesse H. Nielsen	Trondhjem	9	4559	92	2451	311	26			
Totalsum for Missionen		75	44148	1069	19928	2175	560	16	13	7

*) Fire af disse bleve udførte i April, men blev ved en Fejltagelse ikke rapporterede.

Ovenstaaende Rapport for Maj viser, at det største Arbejde gjennemsnitlig pr. Missionær er udført i følgende Konferencer:

1. Skrifter uddelte.

1. Kjøbenhavns Konf. 876, 2. Kristiania Konf. 636.

2. Bøger omsatte.

1. Kjøbenhavns Konf. 30, 2. Bergens Konf. 15.

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Kjøbenhavns Konf. 427, 2. Aarhus Konf. 288.

4. Evangeliske Samtaler.

1. Kristiania Konf. 40, 2. Bergens Konf. 39.

— Lykken giver os Venner, men det er Modgangen, som prøver dem.

— Foretræk Tab for uretfærdig Vinding, thi hint bringer kun Sorg een Gang, dette derimod for bestandig.

— Tre væsentlige Betingelser for Lykke er at have Noget at gjøre, Noget at elske og Noget at haabe for.

— En taabelig Ven er mere besværlig at have med at gjøre end en klog Fjende.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)